

Pjesės „HARIS POTERIS IR PRAKEIKTAS VAIKAS“
negalima vaidinti (nei ištiesai, nei dalimis) ar kaip kitaip
panaudoti neturint teisių turėtojų, J.K. Rowling ir *Harry
Potter Theatrical Productions Limited*, sutikimo. Visais
klausimais prašom kreiptis elektroniniu paštu adresu
enquiries@htptheatricalproductions.com

J.K. ROWLING

*Skiriu Jackui Thorne'ui
įžengusiam į mano pasaulį ir
sukūrusiam jame nuostabių dalykų.*

JOHN TIFFANY

Skiriu Joe, Louisui, Maxui, Sonny ir Merle... jie visi burtininkai...

JACK THORNE

*Skiriu Elliottui Thorne'ui, gimusiam 2016 m. balandžio 7 d.
Mums repetuojant, jis gugavo.*

POKALBIS APIE SCENARIJŲ SKAITYMĄ

Kalbasi režisierius JOHNAS TIFFANY *ir scenaristas* JACKAS THORNE'AS

JACKAS

Pirma pjesė, kurią man teko skaityti, – „Juozapas ir jo svajonių apsiaustas“. Anuomet buvau pradinukas ir iš susijaudinimo nenustygau vietoje. Tiksliai nepamenu, bet, man rodos, pjesę tik skenavau akimis, ieškodamas savo eilučių. Taip, buvau tikrai bjaurus niekšelis, ir taip, gavau Juozapo vaidmenį. Paskui skaičiau „Sidabrinį kardą“ – klasikinio Iano Serraillier romano adaptaciją. Tame spektaklyje pagrindinio vaidmens negavau. Regis, vaidinau „trečią berniuką“ ar panašiai. Norėjau vaidinti Edeką Balickį. Būčiau viską atidavęs, kad gaučiau Edeko vaidmenį, bet, deja, mano aktoriaus karjera tuo metu jau ėjo šuniui ant uodegos. Man buvo devyneri.

JOHNAS

Pirmas scenarijus, kurį perskaičiau aš, buvo „Oliveri!“ Buvau devynerių (bet jau tada supratau, kad šauktukas reiškia, jog tai miuziklas: Oliveris... su dainomis!). Gavau pagrindinį našlaičio

POKALBIS APIE SCENARIJŲ SKAITYMĄ

vaidmenį *Huddersfield Amateur Operatic Society* teatro 1981 metų spektaklyje. Neprisimenu, kad būčiau mėginęs pakeisti savo akcentą, todėl mūsų spektaklis turbūt atrodė kaip itin keista Dikenso interpretacija, kurioje Oliverio motina pagimdo tarnaudama Vakarų Jorkšyre. Kaip ir tu, scenarijų sklaidžiau tik ieškodamas savo eilučių. Pamenu, specialiai ėjau į parduotuvę pirkti neoninio geltono spalviklio, kad pasižymėčiau visas Oliverio eilutes scenarijuje. Taip mačiau darant kitus aktorius. Žinoma, maniau, kad tokiu būdu tampama didžiu artistu. Kiek vėliau muzikos duetas *Artful Dodger* man paaiškino, kad eilutes dar reikės ir įsiminti. Taip ir prasidėjo mano scenarijų skaitymai.

JACKAS

O, kad būčiau pamatęs tavo „Oliveri!“ Ir tą geltonai subraukytą scenarijų. Visad žavėjauisi tavo nepriekaištingomis rudomis režisieriaus užrašinėmis. O mano scenarijai yra ir visad buvo aplankstytais kampais, prikraigalioti neįskaitomų pastabų ir išterlioti kūdikio vėmalais (na gerai, vėmalai atsirado palyginti neseniai). Tai kaip, tavo manymu, reikėtų skaityti scenarijus? Kaip juos galima skaityti? Rašydamas scenarijų ir ruošdamasis jį išleisti, ne juokais sunerimau. Prisimenu, kiek teksto iškirpome iš pjesės per repeticijas, pastebėję, kad visai nereikia mano parašytų žodžių tam, ką taip lengva išreikšti paprasčiausiu žvilgsniu. Šis scenarijus parašytas specifinei aktorių grupei, tačiau kitiems irgi reikės į tuos vaidmenis įsigyventi. Skaitytojai norės prieš akis regėti veikėjus, taip pat, kaip juos regi režisierius. Kai skaitai scenarijų pirmą kartą, kur krypsta tavo žvilgsnis?

JOHNAS

Režisieriui pirmas scenarijaus skaitymas yra neįkainojamas. Tik pirmą kartą skaitydamas gali pasijusti panašiai kaip žiūrovas, kuris pirmąsyk žiūrės pastatytą spektaklį. Pirmą kartą skaitydami turime panirti į istoriją, veikėjus ir temas, kurias nagrinėja autorius.

POKALBIS APIE SCENARIJŲ SKAITYMĄ

Scenarijus gali mus prajuokinti ir pravirkdyti. Istorija mums gali sukelti didį džiaugsmą, o kartais dėl jos veikėjų liūdime ir išgyvename. Scenarijus – tai pirmas žingsnis link teatro scenos ir patirties, kuria galima pasidalinti su žiūrovu.

Kiek tos tikros teatrinės patirties įsivaizduoji tu, rašydamas scenarijų? Ar balsu skaitai veikėjų eilutes, jas rašydamas?

JACKAS

Dar blogiau. Aš net judu kaip jie. O kadangi dirbu populiariose kavinėse ir sumuštinių užseigose, susilaukiu keisčiausių žvilgsnių. Įsijaučiu į veikėjus ir gestikuluoju kaip jie. Baisiai gėdinga. Rašant šį scenarijų, ko gero, įdomiausia buvo tai, kad iki tol niekad neteko tiek daug laiko praleisti su aktoriais. Niekad. Per visą tą kūrybinių dirbtuvių ir repeticijų metą mes aibę laiko praleidome kartu, visi, nuo dizainerių iki garsistų ir apšvietėjų. Turbūt nė vienas nieko panašaus nebuvo patyręs. Iš viso kartu praleidome apie aštuonias mėnesius. Kokį efektą, tavo nuomone, tai turėjo spektakliui? Aišku, gerą, bet, kaip manai, ar tas laikas, praleistas kartu, pakeitė mūsų spektaklio toną?

JOHNAS

Kaip nerealu, kad sėdėdavai kavinėse murmeldamas ir sklaidydavaisi, įsijautęs į savo veikėjus! Manau, žmonės mielai tave stebėtų scenoje, Jackai. Koks unikalus performanso menas. Galėtum leisti į turą. Mes su aktoriais iš „Prakeikto vaiko“ išpirktume vietas pirmose eilėse. Ne? Na gerai...

Tikrai manau, kad laikas, kurį praleidome kartu dirbtuvėse ir per repeticijas, labai atsipirko statant spektaklį. Visas tas procesas atrodo toks ryškus, dinamiškas ir skaidrus. Nuo pirmųjų susitikimų su Jo (*J. K. Rowling – vert. past.*) 2014 metų pradžioje iki pat pristatymo pirmiesiems žiūrovams 2016 metų vasarą daugybė aktorių, kūrėjų, menininkų, prodiuserių, techninių komandų prisidėjo prie šito spektaklio. Būtent todėl norėjau įrašyti jų vardus į publikuojamą

POKALBIS APIE SCENARIJŲ SKAITYMĄ

scenarijų. Juk scenarijus popieriuje tegali būti tik durys į tikrąją sceninę patirtį.

Ką, tikiesi, įsivaizduos ir išgyvens tavo parašyto scenarijaus skaitytojai, nematę spektaklio?

JACKAS

Sunku atsakyti į tavo klausimą. Premjeros dieną tviteryje parašiau: „Noriu, kad jį pamatytumėte. Geriau pamatyti nei perskaityti. Pjesės – kaip užrašyta muzika, jas reikia dainuoti. O mūsų komanda – Beyoncės lygio.“ Galbūt čia ir slypi atsakymas, noriu, kad skaitytojai įsivaizduotų teatro pasaulio Bejoneses, emocionalių ir meistriškus titanus, kurie virtuoziskai ir subtiliai atlieka kiekvieną eilutę (nes mūsų komanda tikrai nepaprasta). Tegu įsivaizduoja nepakartojamą scenografiją, judesius, kostiumus, šviesas ir vaizdą, ir garsą.

O gal tiesiog tikiuosi, kad jie sugebės perskaityti tai, ką parašiau, stengdamasis kiekvienoje eilutėje išsaugoti tą emocinį tikrumą ir nuoširdumą, kuriuo paremtos Hario Poterio serijos knygos. Su Jo pagalba iš vienos pusės ir su tavo, Johnai, iš kitos. Sudėtingiausia, žinoma, scenarijuje įkūnyti, kas tarp eilučių, kaip aktorių žvilgsniai perteikia emocijas, tuos sukaustančius vidinius monologus. Prozoje galime aprašyti, kaip žmonės jaučiasi, spektaklyje vidinis monologas atsispindi aktorių veiduose. Be to, ant scenos dedasi galybė magiškų dalykelių, kurių negaliu paaiškinti, nes sugadinčiau visiems spektaklio žiūrėjimą, o Jamie'is Harrisonas (magiškų efektų konsultantas) būtų išmestas iš magų rato! Gal skaitytojai gali patys savo galvose išvysti spektaklį? Gal gali būti tokie pakvaišę kaip aš ir kokioj nors kavinėj suvaidinti visą pjesę? O kaip, tavo manymu, reikėtų skaityti šį scenarijų?

JOHNAS

Kaip tu ir sakai, prozoje galime atskleisti veikėjo jausmus per vidinius monologus, o vaizdinius parodyti sodriais aprašymais.

POKALBIS APIE SCENARIJŲ SKAITYMĄ

O mūsų spektaklyje visas emocijas pažadinti padeda aktoriai ir kūrybinė komanda. Bet vis tiek kartais turime pasikliauti žiūrovų kolektyvine fantazija, kad perteiktume tam tikrą istorijos epizodą tobulai. Tai viena priežasčių, kodėl taip dievinu teatrą. Filmai turi kompiuteriu sukurtus vaizdus, o mes turime žiūrovų fantaziją. Abu šie faktoriai nepaprastai galingi.

Nuostabu, jei skaitytojai vaidins spektaklį savo vaizduotėje arba miegamajame su draugais. Galbūt esama ryšio tarp tokio skaitymo ir mūsų gyvos publikos vaizduotės. Mes labai stengsimės, kad spektaklį „Haris Poteris ir prakeiktas vaikas“ pamatytų visi kas tik nori: ar *Palace* teatre Londone, ar pastatytą kituose teatruose. O kol kas labai džiaugiuosi, kad spektaklis bus statomas žmonių vaizduotėje, jiems skaitant mūsų scenarijų.

PIRMA DALIS

PIRMA DALIS

**PIRMAS
VEIKSMAS**

PIRMAS VEIKSMAS PIRMA SCENA

KINGS KROSAS

Judri, kažkur važiuoti norinčių žmonių pilna stotis. Grūstyje ant dviejų prikrautų vežimėlių barska du narvai. Juos stumia du berniukai, DŽEIMSAS POTERIS ir ALBAS POTERIS. Iš paskos eina jų motina DŽINĖ POTER. Trisdešimt septynerių metų vyriškis, HARIS, ant pečių neša dukrelę LILĖ.

ALBAS

Tėti, jis man vis sako.

HARIS

Džeimsai, liaukis.

DŽEIMSAS

Aš tik sakiau, kad jis gali pakliūt į Klastūnyną. Ir gali, todėl...
(*Paklusęs tėčio žvilgsniui*) Gerai jau.

ALBAS (*žiūrėdamas į mamą*)

Tu juk man rašysi, taip?

DŽINĖ

Jei norėsi, kasdien rašysime.

ALBAS

Ne. Ne kasdien. Džeimsas sako, dauguma mokinių gauna laiškus iš namų kartą per mėnesį. Aš nenoriu...

HARIS

Pernai tavo broliui rašėme tris kartus per savaitę.

PIRMA DALIS

ALBAS

Ką? Džeimsai!

ALBAS priekaištingai žiūri į DŽEIMSA.

DŽINĖ

Taip. Nereikia tikėti viskuo, ką jis pasakoja apie Hogvartną. Tavo brolis mėgsta juokauti.

DŽEIMSAS (*išsišiepęs*)

Gal jau galima lipti?

ALBAS žiūri į tėtį, paskui į mamą.

DŽINĖ

Jums tereikia tiesiai žengti į sieną tarp devinto ir dešimto perono.

LILĖ

Kaip įdomu!

HARIS

Tik nesustokit ir nebijokit atsitrenkti, tai svarbiausia. Jei baisu, geriau bėgti.

ALBAS

Aš pasiruošęs.

HARIS su LILE įsikimba į ALBO vežimėlį, DŽINĖ – į DŽEIMSO, ir visa šeima sutartinai pasileidžia į barjerą.

PIRMAS VEIKSMAS ANTRA SCENA

DEVINTAS SU TRIM KETVIRČIAIS PERONAS

Peronas paskendęs baltuose HOGVARTSO EKSPRESO garuose.

Traukinys irgi pilnas, tačiau ne kostiumuotų vyrų, pasirengusių darbo dienai, o burtininkų ir ragany su mantijomis, susirūpinusių, kaip reikės atsisveikinti su savo numylėtomis atžalomis.

ALBAS

Pagaliau.

LILÉ

Oho!

ALBAS

Devintas su trim ketvirčiais peronas.

LILÉ

Kur jie? Ar jau čia? Gal dar neatėjo?

HARIS rodo į RONI, HERMIONĄ ir jų dukrelę ROUZĘ. LILÉ bėga prie jų.

Dėde Roni, dėde Roni!

RONIS skuba jų pasitikti, LILÉ pripuola kaip viesulas. Jis pakelia ją.

RONIS

O, mano mylimiausias Poterių vaikas.

PIRMA DALIS

LILĖ

Ar turi mano triuką?

RONIS

Užuodi patentuotą Burtininkų burnos kvapą, kuris nuima nosį?

ROUZĖ

Mama! Tėtis vėl daro tą nesąmonę.

HERMIONA

Tau nesąmonė, jam stebuklas, o man... kažkas per vidurį.

RONIS

Pala. Tik nurysiu šitą... orą. O toliau visai paprasta. Atsiprašau, jeigu atsiduosiu česnakais...

Jis papučia jai į veidą. LILĖ juokiasi.

LILĖ

Tu kvėpi koše.

RONIS

Viens, du, trys. Panele, pasiruošk visai nieko nebeužuosti...

Jis nuima jai nosį.

LILĖ

Kur mano nosis?

RONIS

Tiutiū!

Jis rodo tuščią delną. Triukas nevykęs. Visiems jis tuo ir patinka.

LILĖ

Kaip kvaila.

ALBAS

Visi ir vėl į mus žiūri.

RONIS

Dėl manęs! Aš nepaprastai garsus. Mano bandymai su nosimi tapo legenda!

PIRMAS VEIKSMAS ANTRA SCENA

HERMIONA

Jie iš tikrųjų unikalūs.

HARIS

Na, kaip pavyko pasistatyt mašiną?

RONIS

Pasistačiau. Hermiona netikėjo, kad išlaikysiu žiobarų vairavimo egzaminą, įsivaizduoji? Manė, jog turėsiu paveikti egzaminuotoją Suglumavimo kerais.

HERMIONA

Nieko aš nemaniau. Visiškai pasitikiu tavimi.

ROUZÉ

O aš tikiu, kad jis vis dėlto suglumino egzaminuotoją.

RONIS

Oi!

ALBAS

Tėti...

ALBAS trūkteli HARIUI už drabužių. HARIS pažvelgia žemyn.

Kaip manai... kas, jeigu... kas, jeigu vis dėlto pateksiu į Klastūnyną...

HARIS

Ir kas baisaus atsitiks?

ALBAS

Klastūnynas yra gyvatės, juodosios magijos namai... ten ne vieta drąsiems burtininkams.

HARIS

Albai Severai, tu pavadintas dviejų Hogvartso direktorių vardais. Vienas jų, turbūt drąsiausias iš visų žmonių, kuriuos pažinojau, mokėsi Klastūnyne ir...

ALBAS

Bet tu pasakyk...

HARIS

Jeigu tau taip svarbu, Paskirstymo kepurė atsižvelgs į tavo jausmus.

PIRMA DALIS

ALBAS

Tikrai?

HARIS

Į mano atsižvelgė.

Šito jis niekada nesakė, ir akimirką žodžiai tebeaidi galvoje.

Hogvartsas, Albai, bus tavo sėkmės pradžia. Prižadu, ten tau nėra ko bijoti.

DŽEIMSAS

Išskyrus testralius. Saugokis testralių.

ALBAS

Aš maniau, kad jie nematomi!

HARIS

Klausyk mokytojų, neklausyk Džeimso ir nepamiršk džiaugtis.
O dabar, jeigu nenorite, kad traukinys išvažiuotų be jūsų, greičiau šokit į vidų...

LILĖ

Aš traukinį pralenksiu.

DŽINĖ

Lile, tučtuojau grįžk.

HERMIONA

Rouze, nepamiršk perduoti gerų dienų Neviliui.

ROUZĖ

Mama, juk negaliu perduoti gerų dienų mokytojui!

ROUZĖ žengia prie traukinio. ALBAS atsisuka, paskutinį kartą apkabina DŽINĘ su HARIU ir nuseka paskui ją.

ALBAS

Na, gerai. Atia.

*Jis įlipa. HERMIONA, RONIS ir HARIS stovi ir žiūri į traukinį.
Nuskardi švilpukas.*

PIRMAS VEIKSMAS ANTRA SCENA

DŽINĖ

Juk jiems viskas bus gerai, ar ne?

HERMIONA

Hogwartsas – didžiulė mokykla.

RONIS

Didžiulė. Nuostabi. Pilna skanumynų. Kaži ką atiduočiau, kad galėčiau ten grįžti.

HARIS

Keista, kad Alis taip bijo pakliūti į Klastūnyną.

HERMIONA

Menkniekis. Va, Rouzė susirūpinusi, kada ji pasieks kvidičo rekordą – pirmais ar antrais metais. Ir kada jau galės laikyti VML egzaminus.

RONIS

Nežinau, iš kur ji tokia garbėtroška.

DŽINĖ

Ir kaip jausiesi, Hari, jeigu Alis... jeigu jis?..

RONIS

Žinai, Džine, mes visada manėme, jog tu gali pakliūti į Klastūnyną.

DŽINĖ

Ką?

RONIS

Tikrai. Fredis ir Džordžas net lažinosi.

HERMIONA

Gal jau eisime? Žmonės pradeda spoksooti.

DŽINĖ

Žmonės visada spokso, kai esate trise. Ir kai po vieną. Žmonės visada spokso į jus.

Visi keturi išeina iš stoties. DŽINĖ sulaiko HARĮ.

PIRMA DALIS

Hari... juk jam nieko neatsitiks, kā?

HARIS

Žinoma, nieko.

